

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Voda z Tetčic z. s.**, sídlem Hybešova 178, Tetčice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, Praha, **za účasti: I.** Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, sídlem Cejl 866/50a, Brno, **II.** obec Pasohlávky, sídlem Pasohlávky 1, Pasohlávky, zastoupené Mgr. Ivanou Zelenkovou, advokátkou, sídlem Orlí 20, Brno, **III.** Ředitelství silnic a dálnic ČR, sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. MZP/2019/560/1021, o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení III proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2020, č. j. 31 A 144/2019 – 86,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2020, č. j. 31 A 144/2019 – 86, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Krajský úřad Jihomoravského kraje (správní orgán I. stupně) povolil dne 8. 4. 2019 podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále též jen „ZOPK“) žadateli Ředitelství silnic a dálnic ČR (osoba zúčastněná na řízení III) škodlivě zasahovat do celkem 16 zvláště chráněných druhů živočichů pro účely realizace stavby „Dálnice D52, stavba 5206.3, Bavorý – silnice II/414“ v části mimo území Chráněné krajinné oblasti Pálava a stanovil podmínky, za kterých je tato výjimka udělena. Žalovaný

odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení I zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Brně. Krajský soud neshledal důvodnou většinu žalobních námitek, ztotožnil se však s výhradami, které žalobce uplatnil k výtlačnému potrubí sloužícímu pro odvádění znečištěných vod z dálnice D52 do vodního díla Nové Mlýny (dále též jen „VDNM“). Z toho důvodu zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Jako první pochybení soud správním orgánům vytkl nedostatečné vymezení prostorové působnosti výjimky ve vztahu k výtlačnému potrubí ve výroku rozhodnutí. Výtlačné potrubí je vedeno nejen v úseku 5206.3, ale kromě toho je vedeno také od osy jiných úseků dálnice více než 100 metrů, přičemž ústí potrubí bude vzdáleno od osy dálnice více než 250 metrů. Navíc zásah do zvláště chráněných druhů nelze očekávat jen v místě samotné stavby potrubí, nýbrž také přinejmenším v oblasti Horní nádrže vodního díla Nové Mlýny (ne-li v oblasti Střední nádrže, která je ptačí oblastí). Pro účely § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny totiž nelze brát v úvahu pouze zásah v důsledku stavební činnosti, ale také v důsledku užívání. V tomto případě užívání stavby jednoznačně povede k odvádění znečištěných látek do výše uvedeného vodního díla (jehož střední nádrž navíc představuje ptačí oblast soustavy Natura 2000).

[4] Z rozhodnutí nevyplývá, že by krajský úřad bral v úvahu také možné ovlivnění širší oblasti Horní nádrže v důsledku dopadů na chemismus vod. Lze se přitom domnívat, že vypouštěním znečištěných vod do této nádrže může být negativně ovlivněn celý tento biotop. Biologické hodnocení sice vychází ze samostatného hodnocení, které posuzovalo i dopad na chemismus vody a ovlivnění ekosystému Novomlýnských nádrží a které bylo přiloženo v samostatné příloze, nicméně rozhodnutí krajského úřadu ani žalovaného se této problematice vůbec nevěnuje, a to přesto, že žalobce na možné negativní důsledky vypouštění znečištěných vod do uvedeného vodního díla v odvolání výslovně poukazoval. V důsledku toho soud ani nemohl přezkoumat, zda byl rozsah možného dotčení zvláště chráněných druhů (ať už z hlediska prostorového dopadu či z hlediska způsobů tohoto dotčení), z něhož krajský úřad vycházel, určen správně.

[5] Ačkoliv z uvedené samostatné přílohy přímo neplynou konkrétní dopady na zvláště chráněné druhy, krajský úřad se těmito dopady měl zabývat a měl mimo jiné hodnotit, zda pro minimalizaci zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů není na místě obecně ve vztahu k vypouštění znečištěných vod nebo například alespoň k minimalizaci dopadů odvádění nebezpečných látek v důsledku havárií stanovit určité podmínky. Přinejmenším je v uvedené příloze obsažen návrh monitoringu negativních jevů, ani ten ale nebyl krajským úřadem ani žalovaným vzat v úvahu. Příloha se nadto zabývá primárně predikcí koncentrace znečišťujících látek a plněním zákonných limitů těchto látek, krajský úřad měl však vyhodnotit, zda zvýšená koncentrace takových látek, byť splňující zákonné limity, nebude mít vliv na posuzované zvláště chráněné druhy.

[6] Soud také přisvědčil žalobci, že v případě výtlačného potrubí měla být také samostatně hodnocena otázka neexistence jiného uspokojivého řešení. Za situace, kdy orgán ochrany přírody nedisponuje podkladem, který by vážil variantní řešení záměru (respektive konkrétního stavebního objektu), musí hodnocení vhodnosti jednotlivých variant posoudit sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40). Jako varianty se nabízí vypouštění znečištěných vod do jiného

pokračování

recipientu či více recipientů nebo například podmínění realizace záměru přijetím opatření za účelem minimalizace dopadů odvádění znečišťujících látek do vodního díla Nové Mlýny. Soud však nemůže nahrazovat úvahy správních orgánů ohledně toho, nakolik se jedná o varianty realizovatelné a zda existují varianty jiné. Přinejmenším je však zřejmé, že různé varianty existovat musí, nebylo-li současné řešení odvádění znečištěných vod součástí již původního projektu. V žádném případě nemůže být tento nedostatek zhojen odkazem na biologické hodnocení, respektive jeho přílohu, neboť ta řeší pouze dopady tohoto konkrétního řešení a možnými alternativami se nezabývá. Podobně měl také ve vztahu k dopadům na vody v Novomlýnských nádržích krajský úřad hodnotit i možnost ovlivnění dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany, což se také nestalo.

II. Kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Proti rozsudku krajského soudu podali žalovaný (dále též „stěžovatel 1“) a osoba zúčastněná na řízení III (stěžovatel 2) kasační stížnost.

[8] **Stěžovatel 1** v první řadě uvádí, že ve svém rozhodnutí se nevyjadřoval detailně ke všem odvolacím námitkám, neboť v daném řízení nebyly podstatné, a soustředil se na vypořádání tří významných okruhů námitek.

[9] K otázce prostorového vymezení výjimky stěžovatel 1 tvrdí, že je zřejmé, že výjimka se vztahuje na zjištěné zvláště chráněné druhy a jejich výskyt jak v trase samotné silnice (13 zvláště chráněných druhů), tak v trase výtlačného potrubí (3 zvláště chráněné druhy), k čemuž odkazuje na strany 5-8 prvoinstančního rozhodnutí.

[10] Stěžovatel 1 zejména namítá, že výtlačné potrubí je sice součástí daného stavebního záměru a po vybudování bude odvádět vodu i z dalších úseků silnice D52, ovšem z obsahu spisu se dostatečně zřetelně podává (viz biologické hodnocení dle § 67 ZOPK zpracované autorizovanou osobou a jeho přílohu), že stavbou tohoto potrubí mohou být marginálně ovlivněny 3 zvláště chráněné druhy, avšak provozem daného potrubí žádný. Provoz výtlačného potrubí tedy nijak nesouvisí s předmětem řízení, tedy s výjimkami dle § 56 ZOPK. Zkoumání dopadu na chemismus vod a ovlivnění ekosystému Novomlýnských nádrží je mimo předmět řízení, což dokumentuje obsah spisu (příloha biologického hodnocení). Že tuto skutečnost ani správní orgán I. stupně ani stěžovatel 1 výslovně neuvedli (ačkoli je to ze spisu zcela jasné), nelze považovat za vadu, pro niž by bylo nutno obě rozhodnutí zrušit. V řízení v režimu § 56 ZOPK nepřísluší správnímu orgánu řešit otázky, jež jsou či budou předmětem jiných řízení, zde v režimu zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon). Především proto byl navržen monitoring kvality vypouštěných vod.

[11] Stěžovatel 1 dále namítá, že ačkoliv je požadavek neexistence jiného uspokojivého řešení jednou z podmínek udělení výjimky dle § 56 ZOPK, vztahuje se na celý záměr, nikoli už na jednotlivé stavební objekty, z nichž záměr sestává. Prokazovat neexistenci jiného uspokojivého řešení u každého dílčího objektu odporuje dosavadní právní úpravě i praxi a mohlo by vést k nerealizovatelnosti jakékoli významnější stavby, neboť téměř vždy by bylo možno v nějakém dílčím ohledu zvažovat řešení pro někoho uspokojivější.

S ohledem na to, že vlivy stavby výtlačku nejsou nijak závažné, což plyne z biologického hodnocení a jeho přílohy, úvahy o otázce neexistence jiného uspokojivého řešení nejsou ničím podloženy. Stěžovatel 1 z hodnocení cituje a uzavírá, že tento odborný materiál zvažující i možnost jiných variant nezavdal důvod pro hledání jiného hypotetického uspokojivého řešení, jak z ryze formálního hlediska požaduje krajský soud.

[12] Závěrem stěžovatel 1 považuje za nesrozumitelnou úvahu krajského soudu o nutnosti hodnocení možnosti ovlivnění, dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany ve vztahu k dopadům na vody v Novomlýnských nádržích, neboť žádný druh, který by měl být takto hodnocen, neexistuje.

[13] **Stěžovatel 2** namítá, že v nádrži Nové Mlýny nežijí žádné zvláště chráněné druhy, což vyplývá implicitně z prvoinstančního rozhodnutí a explicitně z podkladů ve spise. Řízení o výjimce dle § 56 ZOPK není obligatorně řízením návrhovým (rozsudek ze dne 18. 12. 2015, č. j. 2 As 49/2013 - 109) a správní orgán by jej měl zahájit i z úřední povinnosti, pokud se dozví o možném zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného živočicha, což se však v projednávaném případě nestalo. Šlo tedy o řízení na žádost, v němž jsou správní orgány vázány okruhem chráněných druhů vymezených v žádosti. V takovém řízení není místo pro hodnocení druhů v žádosti neuvedených. Ve stěžovatelově zájmu je žádat v rámci jedné žádosti o výjimku dle § 56 ZOPK pro všechny zvláště chráněné druhy, u kterých hrozí zásah do přirozeného vývoje, neboť potřebuje zajistit hladký průběh povolovacích procesů na dílčí stavby dálnice D52 a její co možná nejrychlejší realizaci. Žalobce ve své žalobě ani v odvolání neuvedl konkrétní zvláště chráněné druhy, které by se, nad rámec udělené výjimky, mohly v předmětném území vyskytovat.

[14] K otázce prostorového vymezení výjimky stěžovatel 2 namítá, že správní orgán I. stupně ke všem druhům uvedl údaje o výskytu. Takové prostorové vymezení je nutno vnímat jako velmi vhodné, přičemž v optice § 56 ZOPK je relevantní výhradně informace, v jakém prostoru se stavba dostává do konfliktu s výskytem zvláště chráněných druhů. Výčet taxonů a dotčených druhů je natolik přesný, že popis stavby uvedený ve výroku rozhodnutí nelze v kombinaci s příslušnými pasážemi odůvodnění zpochybnit. Dle názoru stěžovatele není pochybením, když krajský úřad neuvedl, že výtlačné potrubí bude místy vedeno i v jisté vzdálenosti od tělesa dálnice. Toto je ostatně patrné z podkladů, které měl krajský úřad k dispozici a na které ve svém prvostupňovém rozhodnutí odkazuje. V případě výtlačného potrubí se jedná o podzemní inženýrskou síť, která v konečném důsledku nebude mít trvalý vliv. Výtlačné potrubí tak ovlivní některé zvláště chráněné druhy dočasně při realizaci výkopů a pokládce potrubí. Po stavbě však tyto vlivy již nebudou působit.

[15] Dále stěžovatel 2 namítá, že žádný z druhů, pro který byla výjimka vydána, není svým výskytem vázán na oblast vodního díla Nové Mlýny, není tak odůvodněný požadavek krajského soudu týkající se zhodnocení dopadu potrubí na Horní nádrž. Požadavek na monitoring uvedený v biologickém hodnocení byl stanoven primárně za účelem garance plnění zájmů chráněných vodním zákonem. Vzhledem k absenci zvláště chráněných druhů v nádrži Vodní Mlýny je odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela dostatečné, ač se k vyhodnocení vlivu stavby na zvláště chráněné druhy dotčené čerpáním vod do vodní nádrže explicitně nevyjadřuje.

[16] Požadavkem neexistence jiného uspokojivého řešení zákonodárce jistě neměl primárně na mysli detailní pozornost ve vztahu k jednotlivým stavebním objektům

pokračování

liniových staveb. Jistě mohou nastat případy, kdy míra zásahu do zájmu ochrany zvláště chráněných druhů může nabývat takové intenzity a významu, že je při řešení otázky neexistence jiného uspokojivého řešení na místě vnímat optiku konkrétního stavebního objektu. To však není případ výtlačného potrubí řešeného v rámci stavby 5206.3, zvláště pak vzhledem ke druhům, které jsou předmětem rozhodnutí. Jak již bylo na podkladě textu biologického hodnocení uvedeno výše, zásah do území vlastním vedením výtlačného potrubí v hrubých hlediscích odpovídá spíše běžným zásahům realizovaných oprav či umisťování nových liniových inženýrských sítí ve volné krajině, pro které je možné konstatovat nízkou závažnost zásahu. Problematika vypouštění vod do vodní nádrže Nové Mlýny není pro předmětné rozhodnutí relevantní, neboť výskyt řešených druhů není vázán na oblast vodního díla. Jakkoliv tedy v příslušných pasážích § 56 ZOPK explicitně nezaznívá, že otázku neexistence jiného uspokojivého řešení je třeba řešit pouze v případě zásahů o vyšší míře vlivů, dle stěžovatele to lze bezpochyby dovodit. Stěžovatel 2 také s odkazem na přílohu biologického hodnocení nesouhlasí se závěrem soudu, že se hodnocení nezabývá možnými alternativami vodohospodářského řešení. Problematika likvidace znečištěných vod však není hlavním předmětem zájmu § 56 ZOPK.

[17] Možnost ovlivnění dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany je v rozhodnutí krajského úřadu jednoznačně zohledněna, a to v rozsahu zvláště chráněných druhů dle žádosti. Požadavek, aby krajský úřad provedl hodnocení možnosti ovlivnění dosažení či udržení příznivého stavu z hlediska ochrany u druhů, které nejsou předmětem žádosti, resp. prvostupňového rozhodnutí, je zcela nelogický.

[18] Žalobce ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že správní orgány nevyhodnotily podklady ve vztahu k otázce vypouštění solanky zimního posypu do vodního díla Nové Mlýny. Některé závěry uvedené v těchto podkladech dále rozporuje. Správní orgány měly na základě podkladů stanovit podmínku monitoringu vod nebo zdůvodnit, proč tak neučinily. Obsah správního spisu musí být promítnut do rozhodnutí, které musí obstát samo o sobě. Žalobce se ztotožňuje s krajským soudem ohledně nedostatečného prostorového vymezení výjimky a ohledně nutnosti posouzení neexistence jiného uspokojivého řešení. Žalobce nepožadoval vyhodnocení dopadu stavby na žádný konkrétní druh zvláště chráněného živočicha, ale řádné vyhodnocení nashromážděných odborných podkladů. Nemůže být pochyb o tom, že vypouštění chloridů a jiných závadných látek ekosystém vodní nádrže Nové Mlýny ovlivní. Neexistuje podklad, který by řešil, zda závěr odborného podkladu Vliv stavby výtlačku dešťové kanalizace na životní prostředí, že nedojde k významnému ovlivnění ekosystémů vázaných na řeku Dyje, přesto neznamená škodlivý zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů.

[19] Osoby zúčastněné na řízení I a II se k věci nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasačních stížností hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že obě kasační stížnosti mají požadované náležitosti, byly podány včas a osobami oprávněnými, a jsou tedy projednatelné.

[21] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné.

[22] Dle § 56 odst. 1 ZOPK *výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. ...*

[23] Dle § 56 odst. 2 ZOPK: *Výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze povolit a) v zájmu ochrany volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin a ochrany přírodních stanovišť, ..., c) v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí, ...*

[24] Dle § 56 odst. 3 ZOPK platí, že: *Orgán ochrany přírody v rozhodnutí o výjimce může stanovit povinnost označení živočicha zvláště chráněného druhu nezaměnitelnou a trvalou značkou a rovněž podmínky pro výkon povolované činnosti.*

[25] Předmětem sporu v projednávané věci je výjimka ze zákazu škodlivých zásahů do přirozeného vývoje 16 zvláště chráněných druhů živočichů (z čehož 8 druhů je předmětem ochrany podle práva EU), kterou správní orgán I. stupně vydal pro účely realizace stavby „Dálnice D52, stavba 5206.3, Bavorý – silnice II/414“. Součástí této stavby je mimo samotný úsek dálnice (km 33,500 – 34, 55) také výtlačné potrubí, které má sloužit pro odvádění znečištěných vod do vodního díla Nové Mlýny, konkrétně jeho Horní nádrže. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že potrubí má odvádět vodu nejen z úseku 5206.3, ale také z dalších částí dálnice.

III.a Nedostatečné prostorové vymezení výjimky

[26] Krajský soud shledal důvodnou žalobcovu námitku, že výrok napadeného rozhodnutí je nedostatečný, neboť v něm není specifikováno území, na kterém je výjimka povolena, a to zejména pro stavbu výtlačného potrubí, které nevede pouze v tělese dálnice.

[27] Stěžovatelé s tímto závěrem krajského soudu nesouhlasí.

[28] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že žalobce tuto námitku vznesl až v replice k vyjádření stěžovatele 1 (žalovaného) ze dne 9. 12. 2019. V žalobě ze dne 9. 9. 2019 však tuto vadu rozhodnutí správních orgánů nevytýkal.

[29] Přitom platí, že soudní řízení správní je ovládáno zásadou koncentrace řízení, a tedy že rozšířit žalobu o další žalobní body lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

[30] Obecně lze žalobu podat do 2 měsíců poté, co bylo žalobci rozhodnutí oznámeno, v případě rozhodnutí, která byla vedena dle zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), se lhůta pro podání žaloby zkracuje na polovinu, tedy 1 měsíc (§ 2 odst. 2 liniového zákona). Žalobci bylo rozhodnutí žalovaného správního orgánu doručeno dne 8. 8. 2019, posledním dnem pro podání žaloby dle výše uvedeného pravidla tak bylo pondělí 9. 9. 2019. Jakékoliv argumenty vznesené nově po tomto datu, tedy také až v replice ze dne 9. 12. 2019, tak nelze mít za řádně a včas uplatněné žalobní body.

[31] Žalobcovu námitku nelze posoudit ani jako rozvinutí již uplatněné žalobní argumentace. V žalobě ze dne 9. 9. 2019 žalobce uplatnil velké množství námitek. Dle systematiky užití v replice k vyjádření žalovaného se argumentace nedostatečným prostorovým vymezením výjimky vztahuje k části 5 žaloby nazvané „nezákonnost – salámování dálnice po stavebních objektech – výtlačné potrubí pro odvádění zasolených vod do VDNM“. V této části však žalobce v žalobě poukazoval zejména na skutečnost, že výtlačné potrubí je novým řešením, které nebylo posouzeno v žádném relevantním řízení, a uvedl, že považuje nový způsob dělení dálnice D52 po stavebních objektech za situace, kdy ostatní úseky již mají své výjimky vydány, za nezákonný. Je zřejmé, že námitka týkající se nedostatečně vymezené prostorové působnosti výjimky, se s obsahem žalobní námitek zcela míjí, nemůže tak být jejím rozvedením. Ani jinde v žalobě Nejvyšší správní soud nenalezl jinou námitku, která by mohla být základem pro argumentační rozhojnění ve výše uvedeném smyslu. Žalobce ve vztahu k výtlačnému potrubí namítal, že správní orgány nevyhodnotily vliv odvádění znečištěných vod do VDNM na zvláště chráněné druhy živočichů a že se nezabývaly otázkou existence jiného uspokojivého řešení. K výroku pak tvrdil, že v něm chybí uvedení důvodu dle § 56 odst. 2 ZOPK, tedy z jakého taxativně uvedeného důvodu se výjimka povoluje. Dále žalobce tvrdil chybné stanovení výčtu dotčených zvláště chráněných druhů, na které se výjimka vztahuje. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozvinutí či rozhojnění žalobní argumentace se musí omezit na ten aspekt nezákonnosti, který žalobce vytýkal již v rámci původního žalobního bodu. Nelze vznášet zcela nové důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí či poukazovat na nové vady řízení.

[32] Krajský soud je v rámci soudního přezkumu vázán řádně a včas uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Výjimkou jsou vady, ke kterým musí soud přihlédnout z úřední povinnosti. Těmi jsou zejména nicotnost napadeného rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost, pokud brání přezkumu řádně a včas uplatněných žalobních námitek (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84). O takový případ se však v projednávané věci nejednalo. Krajský soud tak nebyl v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. oprávněn tuto žalobní námitku posuzovat a pochybil, pokud z ní dovodil jeden z důvodů pro zrušení správních rozhodnutí. Jedná se o vadu řízení před krajským soudem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 67/2012 - 48). K této procesní vadě je přitom Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (viz rozsudek ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69).

III.b Posouzení vlivu výtlačného potrubí

[33] Krajský soud správním orgánům dále vytkl, že se ve svých rozhodnutích nezabývaly vlivem vypouštění znečištěných vod do Horní nádrže VDNM, a to ačkoliv žalobce v odvolání k této otázce vznesl námitky.

[34] K otázce reakce stěžovatele 1 jakožto odvolacího správního orgánu na odvolací námitky Nejvyšší správní soud upozorňuje na východiska, z nichž jak stěžovatel, tak krajský soud sami vyšli.

[35] Nepřezkoumatelnost správního či soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí s ohledem na nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména v těch případech, kdy správní orgán nebo soud opomene na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45 či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Platí, že správní orgány ani soudy nejsou povinny explicitně reagovat na každou dílčí námitku, postaví-li proti těmto výhradám vlastní ucelenou argumentaci. Podstatné je, aby se ve svém rozhodnutí vypořádaly se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, či ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[36] Je pravdou, že žalobce v odvolání pod bodem 4 namítal, že správní orgán nevyhodnotil vliv záměru na zvláště chráněné druhy dotčené čerpáním vody znečištěné chemickými látkami do vodní nádrže Nové Mlýny. Žalovaný na odvolací námitky v souhrnu reagoval tak, že zjištěný stav jednotlivých zvláště chráněných druhů a jejich předpokládané dotčení řešil detailně správní orgán I. stupně na stranách 5-8 svého rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že veřejný zájem na ochraně přírody se vztahuje na všechny zjištěné (samozřejmě i dosud nezjištěné) druhy, avšak v řízení o povolení výjimek podle § 56 ZOPK, což je předmět daného řízení, lze posuzovat právě a jen konkrétně 16 zjištěných zvláště chráněných druhů.

[37] Lze si samozřejmě představit, že by žalovaný na odvolací námitky reagoval detailněji a konkrétněji, což by bylo také vhodné. V projednávané věci však v kombinaci s podklady pro rozhodnutí, kterými jsou závěry správních orgánů podloženy, nelze hovořit o tom, že by takové vypořádání zakládalo nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku. Ani krajský soud v odstavci 10 rozsudku nepovažoval správní rozhodnutí ve vztahu k námitkám týkajícím se výtlačného potrubí za nepřezkoumatelná, neboť absence argumentace žalovaného mu nebránila posoudit důvodnost žalobních námitek.

[38] Součástí žádosti o vydání výjimky a následně správního spisu bylo dle § 67 ZOPK taktéž biologické hodnocení stavby a samostatnou přílohou tohoto hodnocení pak dokument, který se zabýval vlivem stavby výtlačku dešťové kanalizace na životní prostředí. V úvodu biologického hodnocení stavby je zmíněno, že v centru hodnocení je vlastní zásah dálnice D52 v úseku km 33,5 – 34,55, tj. stavba v užším smyslu vnímání,

pokračování

ovšem biologické hodnocení je doplněno i o posouzení hledisek zásahu vedení hlavního výtlačného kanalizačního řadu. Dále se uvádí, že biologické hodnocení neopomíjí ani dopady stavby 5206.3, resp. navrženého systému odvádění srážkových vod dopadajících na zpevněné plochy komunikací na vodní režim území a na chemismus vody, ani ovlivnění ekosystému Novomlýnských nádrží (Dyje), případně dalších vodních ekosystémů (zejména Dunajovický potok a jeho pravostranné přítoky) způsobené vypouštěním vod znečištěných chloridy a ostatními znečišťujícími látkami. K daným otázkám biologické hodnocení odkazuje na samostatnou přílohu.

[39] Z uvedeného je zřejmé, že předmětem odborného posouzení, které nechal žadatel zpracovat, byla také otázka ovlivnění ekosystému VDNM jak stavbou, tak provozem výtlačného potrubí. Konkrétně se těmito dopady zabývá uvedená příloha. V příloze jsou posuzovány dopady způsobené vypouštěním vod znečištěných jak chloridy, tak ostatními znečišťujícími látkami.

[40] V úvodu kapitoly 2 věnující se posouzení dopadů vypouštění vod znečištěných chloridy je uvedeno: *soulad důsledků záměru D52/systému odvádění srážkových vod ze zpevněných povrchů komunikace s příslušným limitem dle nařízení vlády č. 401/2015 Sb., je nutným prvotním, nikoliv však nejdůležitějším krokem v rámci celkového posouzení záměru. Musí být doplněn posouzením potenciálních negativních důsledků a nastalých jevů v environmentální oblasti, které se mohou vyskytnout i v případě, kdy se budou příslušné ukazatele a hodnoty držet pod hranicí dané limitní hodnoty. V tomto ohledu je k dispozici relativně malé množství informací* (str. 8). Autoři dále zmiňují studie týkající se vlivu zvýšených koncentrací chloridů na chemicko-fyzikální vlastnosti a biocenózu [společenstvo organismů (rostlin, živočichů a mikroorganismů) obývajících určitý prostor – pozn. NSS] vodních ekosystémů. Autoři konstatují, že studií je poskrovnu a je velmi těžké stanovit jednu hodnotu limitní koncentrace pro všechny organismy. Tolerance k zasolení se liší druh od druhu. Zároveň však autoři uvádí, že posouzení, zda z hlediska některých přírodních prvků může být identifikována citlivost vůči koncentracím pod hranicí legislativních limitů dle nařízení vlády č. 401/2015 Sb., je ve vztahu k záměrům pozemních komunikací a jejich systému odvádění vod relevantní výhradně v případě relativně málo vodnatých recipientních vodotečí a především v případech, kdy jsou na tyto vodoteče vázány nějaké přírodovědně relativně významné hodnoty (cenné ekosystémy apod.). Takto je postupováno v případě vodního toku Včelínek, který je recipientem vod dálnice D52 v úseku km 36,114 - 39,200. V případě řeky Dyje, která je v zimním období recipientem stavby 5206.3, resp. úseku dálnice D52 cca v km 23,250 – 36,114 (tj. stavba 5204.2 – část, 5205, 5206.4, 5206.3. a 5206.1 – část), dochází vzhledem k její vodnatosti k významnému nařazení vlivů vod z dálnice D52, což autoři dokumentují výsledky směšovací rovnic ovlivnění Dyje chloridy odváděnými/čerpanými z dálnice D52 v uvedeném rozsahu (v délce téměř 13 km) v nejméně příznivém stavu IV. etapy vč. započtení kumulativního vlivu rakouské A5. I přes zahrnutí nejméně příznivého stavu, který může nastat, bude nejen docházet k plnění ukazatelů a hodnot přípustného znečištění povrchových vod dle nařízení č. 401/2015 Sb. (pro chloridy hodnota 150 mg/l v ročním průměru), ale také nedojde k navýšení koncentrace chloridů ve vodoteči o více než 5 mg/l (současný stav 64,5 mg/l, posuzovaný stav v roční bilanci 66,32 mg/l, v zimní bilanci 68,93 mg/l). Výústní bod výtlačného potrubí je dle autorů hodnocení navržen vhodným způsobem z hlediska dosažení potřebného mísení vod odváděných/čerpaných z dálnice s vodami řeky Dyje. Do Horní nádrže VDNM se předpokládá maximální okamžitý odtok 150 l/s srážkové

vody z dálnice (dáno konstrukčním řešením čerpadel). I při zahrnutí nejméně příznivého stavu na straně vodního toku bude dle výsledků směšovací rovnice okamžitá koncentrace chloridových iontů ve vodoteči cca 147 mg/l. Uvedené hodnoty bude dosahováno krátkodobě (i při nejvýznamnějších splasčích se bude jednat o trvání nejvýše v řádu jednotek hodin). Citlivost některých složek vodního ekosystému lze reálně předpokládat pouze při vyšších hodnotách koncentrace a výhradně při déle trvajícím působení. Autoři hodnocení tak činí závěr, že záměr dálnice D52, resp. zimní odvádění/čerpání vod z úseku km 23,250 - 36,114 nebude znamenat významné dopady na chemismus vody a záměrem nedojde k ovlivnění ekosystému VDNM/Dyje vypouštěním vod znečištěných chloridy.

[41] Nejvyšší správní soud musí souhlasit se stěžovateli, že z uvedených podkladů rozhodnutí vyplývá, že ovlivnění ekosystému Horní nádrže se vypouštěním znečištěných vod nepředpokládá. Nejvyšší správní soud se přitom neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že ačkoliv z přílohy biologického hodnocení neplynou konkrétní dopady na zvláště chráněné druhy, měl se krajský úřad těmito dopady zabývat a hodnotit, zda není na místě k minimalizaci zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů či minimalizaci dopadů odvádění nebezpečných látek stanovit určité podmínky.

[42] Je třeba mít také na paměti, že řízení o udělení výjimky dle § 56 ZOPK je řízením návrhovým. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 18. 12. 2015, č. j. 2 As 49/2013 - 109, dovodil možnost zahájení řízení dle § 56 ZOPK z moci úřední, tento závěr se však týkal ustanovení účinného do 31. 12. 2017, jež bylo odlišného znění, než nyní účinná právní úprava, a odpověď na otázku, zda se jedná o řízení na žádost či řízení, jež může správní orgán zahájit z vlastní iniciativy, z něj přímo nevyplývala. Nejvyšší správní soud proto na základě gramatického a teleologického výkladu dospěl k závěru, že řízení může být zahájeno i *ex officio*. Novelou zákona o ochraně přírody a krajiny provedenou zákonem č. 123/2017 Sb. byla do tohoto ustanovení doplněna slova „na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah“. Je tedy zjevné, že nyní je řízení o výjimce dle § 56 ZOPK jednoznačně a výlučně řízením návrhovým. Výše uvedený výklad Nejvyššího správního soudu proto již není možné využít.

[43] Správní orgán je tak vázán nejen skutečností, že byla žádost vůbec podána, ale i rozsahem žádosti tak, jak jej vymezil žadatel. Z tohoto předpokladu ostatně vycházel i krajský soud (srov. odst. 31 jeho rozsudku). Stejně tak musí žadatel předložit přesvědčivé podklady prokazující splnění všech podmínek pro udělení výjimky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. srpna 2012 č. j. 9 As 30/2012 - 88).

[44] Předmětem řízení byla žádost o výjimku ze zákazu škodlivého zasahování ve vztahu k jmenovitě určeným šestnácti druhům zvláště chráněných živočichů. Pokud správní orgány neměly pochybnost o tom, že se tyto druhy v oblasti Horní nádrže nevyskytují, a nemohou tak být ovlivněny vypouštěním vod odváděných z dálnice (opak ostatně netvrdil ani žalobce), neměly důvod podrobněji zkoumat otázku vlivu vypouštění na ekosystém Horní nádrže a správně se věnovaly otázce naplnění podmínek pro udělení výjimky pro šestnáct zvláště chráněných druhů uvedených v žádosti. Za možné pochybení žalovaného tak lze označit, že nereagoval na odvolací námitku konkrétním zdůvodněním, proč se dopady na ekosystém Horní nádrže nezabýval, a namísto toho považoval za dostatečné potvrzení závěru správního orgánu I. stupně ohledně druhů zvláště chráněných živočichů, kterých se výjimka týká. Ovšem zrušení rozhodnutí žalovaného

pokračování

jen z tohoto důvodu by podle soudu bylo přehnaným formalismem, který neodpovídá smyslu a účelu institutu nepřezkoumatelnosti, jak byl vymezen výše.

[45] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by správní orgány měly, ať již ze své vlastní úřední činnosti nebo např. ze zpracovaného biologického hodnocení či jiných podkladů, informace o tom, že se v dotčeném území nachází další, žadatelem neuvedené, zvláště chráněné druhy, bylo by žádoucí, aby o tom žadatele informovaly, a umožnily mu tak na tuto skutečnost reagovat. Jak ostatně stěžovatel 2 (žadatel o vydání výjimky) v kasační stížnosti uvedl, je v jeho zájmu, aby do žádosti uvedl všechny zvláště chráněné druhy, u nichž hrozí, že do nich bude škodlivě zasahováno, neboť potřebuje zajistit „hladký průběh povolovacích procesů“. Je totiž třeba mít na paměti, že pokud se v průběhu realizace stavby či jejího následného užívání zjistí výskyt dalších zvláště chráněných druhů (například na základě činnosti ekodozoru v průběhu stavby či následného monitoringu dotčeného území a zvláště chráněných druhů, který správní orgán prvního stupně stanovil jako podmínky pro povolení výjimky dle § 56 ZOPK), je třeba i pro tyto živočichy žádat o výjimku a zajistit jim ochranu. V opačném případě se žadatel vystavuje riziku naplnění skutkové podstaty přestupku podle zákona o ochraně přírody a krajiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 As 299/2018 - 69). Stejně tak, pokud by správní orgány v navazujících řízeních (územním, stavebním či kolaudačním) zjistily, že podkladové rozhodnutí o výjimce ze škodlivého zásahu do zvláště chráněných druhů není, ať už z hlediska druhového či prostorového kompletní, nebylo by možné navazující rozhodnutí vydat.

III.c Neexistence jiného uspokojivého řešení

[46] Krajský soud v rozhodnutí správních orgánů také postrádal posouzení jiné možnosti nakládání se znečištěnými vodami v rámci zkoumání naplnění podmínky neexistence jiného uspokojivého řešení, a to s ohledem na skutečnost, že výtlačné potrubí je novým řešením odvádění znečištěných vod z dálnice, které nebylo součástí posouzení vlivu na životní prostředí (stanoviska EIA). K tomu krajský soud analogicky odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40.

[47] Stěžovatelé nerozporují, že koncepce odvádění vod znečištěných zimní údržbou dálnice prostřednictvím potrubí do Horní nádrže VDNM nebyla v rámci řízení o posouzení vlivu záměru na životní prostředí řešena. K posouzení vlivů stavby rychlostní silnice R52 Pohořelice-Mikulov na životní prostředí vydalo Ministerstvo životního prostředí dne 13. 5. 2005 souhlasné stanovisko (stanovisko EIA) a následně dne 23. 3. 2016 stanovisko k ověření souladu. Podklady pro vydání výjimky obsahují komentář k naplnění podmínek stanoviska EIA (ve znění ověřovacího stanoviska). Podmínka č. 10 zní: *Na podkladě definitivního řešení odvodnění vybrané varianty rychlostní silnice provést aktualizaci výpočtů očekávaného znečištění příslušných recipientů včetně návrhu technických opatření k zamezení jejich kontaminace při havárii vozidel.* I z tohoto znění je zřejmé, že ani v době vydání ověřovacího stanoviska nebyl způsob odvádění vody z pozemní komunikace jasně specifikován.

[48] Nehledě na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu k otázce vázanosti správních orgánů předmětem žádosti, Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se závěrem

krajského soudu, že bylo nutné, aby správní orgán rozhodující o výjimce ze zákazu zásahu do zvláště chráněných druhů živočichů v projednávané věci zvažoval další možnosti řešení odvodnění dálnice.

[49] Obecně platí, že po orgánu ochrany přírody rozhodujícím o výjimce podle § 56 ZOPK obecně nelze požadovat, aby fakticky zpracovával alternativní stanoviska k již existujícímu stanovisku EIA s cílem vyloučit existenci jiné vhodné varianty. Takový požadavek totiž neodpovídá povaze a smyslu řízení o výjimce (viz např. rozsudky ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 10/2013 - 38, a ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 180/2015 - 51). V rozsudku ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 54/2013 - 78, Nejvyšší správní soud v této souvislosti shrnul, že *„poté, co bylo příslušnými orgány rozhodnuto o výběru varianty dálnice D8, nelze po orgánu ochrany přírody v řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny požadovat, aby se znovu vracel o krok zpět a vedle varianty trasy, s níž přichází žadatel o výjimku, zkoumal i to, jaký dopad na zvláště chráněné druhy by měly i varianty jiné, v předchozích procesech již ‚vyloučené‘. Tím by se popírala logická návaznost jednotlivých kroků a procesy SEA a EIA by ztrácely smysl, pokud by jejich výsledek neměl být závazný pro další postupy. Tyto úvahy by se též odehrávaly zcela mimo předmět příslušného správního řízení, který je vymezen žadatelem, odvíjí se od plánovaného umístění konkrétní stavby. V daném řízení chybí jakýkoli prostor pro zvažování jiných variant stavby (v daném případě jiné trasy dálnice). Na tom nic nemění ani podmínka uvedená v § 56 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny spočívající v neexistenci jiného uspokojivého řešení. Tím měl zákonodárce na mysli řešení (včetně konkrétních opatření k minimalizaci zásahů dotčení zvláště chráněných druhů), které je v době rozhodování správních orgánů skutečně reálné, nikoliv hypotetické, tedy takové, které již bylo v předcházejících zmiňovaných procesech jakožto možná alternativa posuzovaného záměru vyloučeno.“*

[50] Rozsudek ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, takovou možnost, resp. povinnost správních orgánů v řízení o výjimce dle § 56 ZOPK připustil, v tehdy posuzované věci se však jednalo o výjimečné skutkové okolnosti. Orgán ochrany přírody měl v řízení k dispozici několik odborných podkladů – dva znalecké posudky, odborné stanovisko AOPK a také zprávy Nejvyššího kontrolního úřadu. Zejména odborné stanovisko AOPK se zmiňovalo o dalších možných variantách (které byly před započítím procesu EIA zvažovány), poukazovalo na jejich přednosti z hlediska ochrany zvláště chráněných druhů a detailně vyvracelo výhrady, které proti těmto jiným variantám zaznívaly. Rozhodnutí o udělení výjimky vyznívalo o to více nevěrohodně, že v minulosti nebyla výjimka opakovaně udělena a stalo se tak až po změně příslušnosti orgánu, který o ní měl rozhodovat. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku jasně vymezil, za jakých podmínek je nutno alternativní variantu v řízení o výjimce posoudit. Alternativní varianta musí být *„reálná a uskutečnitelná“* a musí být *„věrohodně doložen“* menší dopad této varianty na životní podmínky chráněných druhů. Tento rozsudek však nelze interpretovat tak, že orgán ochrany přírody by měl v řízení o výjimce obstarávat odborná stanoviska k jiné variantě jen proto, že některý z účastníků není spokojen s variantou posouzenou v procesu EIA a dává přednost variantě jiné (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2019, č. j. 10 As 165/2018 - 93).

[51] Nejvyšší správní soud si je vědom, že výše uvedené závěry se týkají situací, kdy záměry, pro něž bylo žádáno o výjimku dle § 56 ZOPK, byly jako celek z hlediska vlivu na životní prostředí posuzovány, a účastníci řízení se v podstatě domáhali „přehodnocení“ dříve přijatých závěrů. Přesto je však přesvědčen, že skutečnost, že konkrétní způsob

pokračování

odvádění znečištěných vod z dálnice nebyl součástí posouzení v rámci řízení EIA, nezakládá v projednávané věci povinnost orgánů ochrany přírody hledat v řízení o výjimce alternativní způsoby řešení odvodnění dálnice. A to zejména z toho důvodu, že jak bylo již v předchozí části rozsudku uvedeno, z podkladů pro vydání rozhodnutí vyplývá, že stavba a zejména provoz výtlačného potrubí nebude mít relevantní vliv na ochranu zvláště chráněných druhů živočichů. Přitom aby byl správní orgán v intencích rozsudku č. j. 6 As 73/2015 - 40 povinen posuzovat variantní řešení věci, je třeba, aby byla doložena jiná varianta, která může představovat menší dopad na životní podmínky chráněných druhů. Taková varianta je však pojmově vyloučena v případě, kdy posuzovaná stavba vliv na předmět ochrany podle zákona o ochraně přírody a krajiny nemá.

[52] Nadto v projednávané věci nebyla splněna ani podmínka, že taková varianta musí být dostatečně konkrétně tvrzena a důkazně podložena. Žalobcovy námitky ustaly na tom, že správní orgány jinou variantu neposoudily, žádnou reálnou a uskutečnitelnou variantu však nepředstavil. Krajský soud pak byl přesvědčen o tom, že jiná varianta existovat musí, neboť současné řešení nebylo dříve součástí záměru. Jako příklady uvedl možnost vypouštění znečištěných vod do jiného recipientu či do více recipientů. Ani takové obecné návrhy však nemohou být brány za dostatečně konkrétní a důkazně podloženou variantu, která by založila povinnost orgánům ochrany přírody se jí zabývat.

[53] V projednávané věci je tak z výše uvedených důvodů podmínku neexistence jiného uspokojivého řešení třeba vztáhnout zejména na samotné trasování tělesa předpokládané dálnice, jež do ochrany zvláště chráněných druhů živočichů zasahuje a jež bylo v procesu EIA posouzeno. Z tohoto posouzení správní orgán prvního stupně při hodnocení splnění této podmínky správně vycházel. Lze souhlasit se stěžovatelem 2, že mohou nastat situace, kdy bude třeba zvažovat podmínku neexistence jiného uspokojivého řešení nejen ve vztahu k záměru jako celku, ale také samostatně k určité dílčí stavbě (objektu), jež je součástí záměru, neboť může mít na zvláště chráněné druhy podstatný vliv. Tak tomu ovšem v projednávané věci, jak již soud výše uvedl a jak stěžovatelé poukazovali, nebylo.

[54] Obdobný závěr je nutno přijmout též k hodnocení splnění podmínky, že povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. Nemá-li mít provoz výtlačného potrubí vliv na žádný zvláště chráněný druh živočicha, je požadavek krajského soudu na jeho samostatné posouzení bezpředmětný.

IV. Závěr a náklady řízení

[55] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnosti jsou důvodné. Napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2020 č. j. 31 A 144/2019 – 86, proto podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, a bude postupovat v souladu s ním.

[56] Podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

JUDr. Filip Dienstbier Ph.D.
předseda senátu